



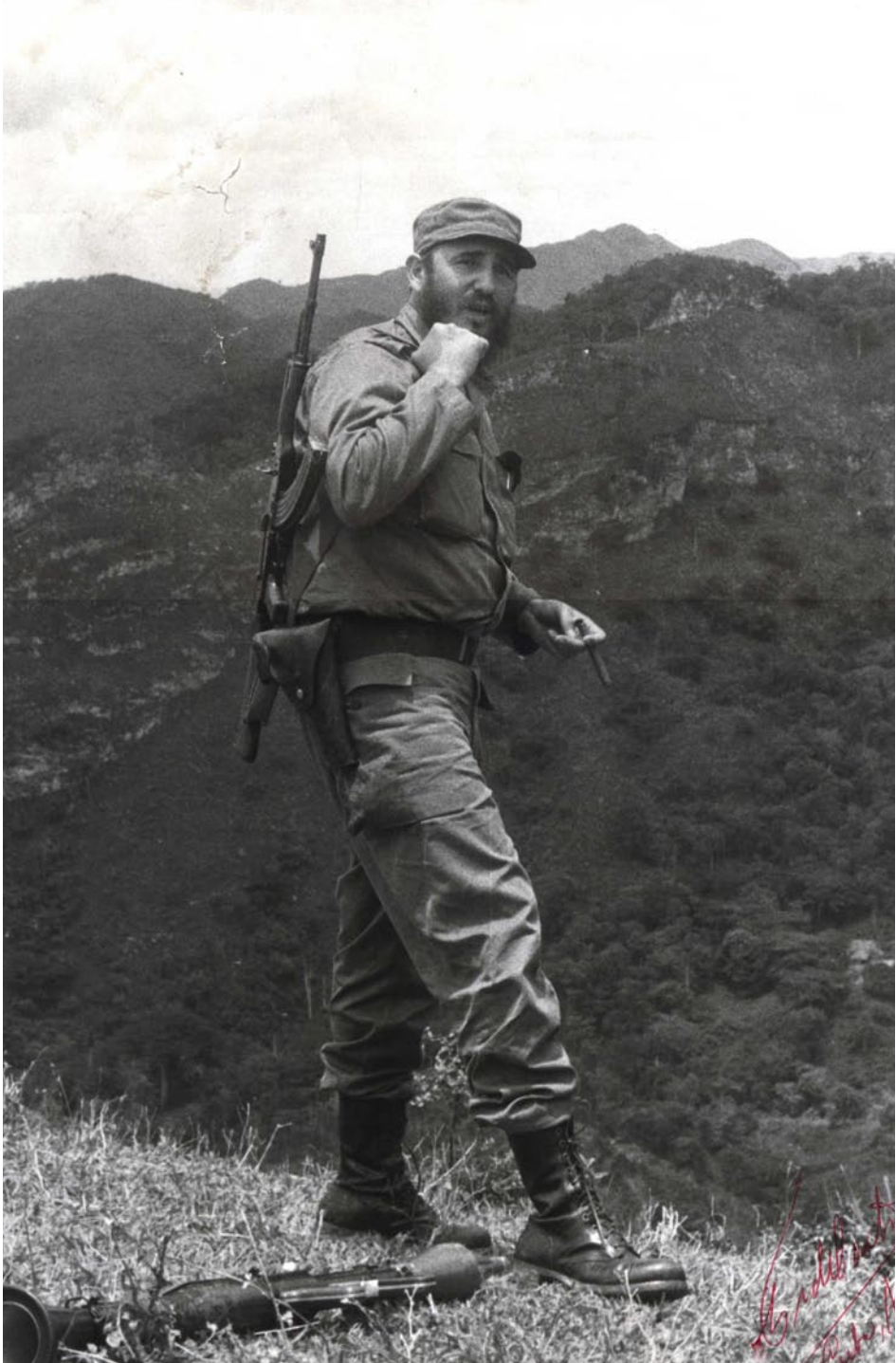
Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 27 SAYI: 153 Kasım-Aralık 2016



Fidel Castro'nun 10 Ağustos 1967 tarihinde OLAS (Latin-Amerika Dayanışma Örgütü) Kongresi'nin kapanışında yaptığı konuşmadan bir bölüm.

3

DEVİRİMİN YOLU

İç savaş koşullarında Devlet Bahçeli'nin gayri-meşru Recep Tayyip Erdoğan iktidarını meşrulaştırma girişimi ve toplumsal muhalefetin mevcut durumu üzerine bir değerlendirme.

7

GAYRİ-MEŞRU İKTİDAR
VE İÇ SAVAŞ

Recep Tayyip Erdoğan'ın "Dolar şöyle oldu, böyle oldu. Ne olursa olsun. Ben milletime şunu hatırlatıyorum. Sevgili milletim, sizleri Allah için seviyorum. Yastuğunun altında döviz olanlar, gelsin parasını altına dönüştürsün." diyerek yapmak zorunda kaldığı "çağrı"nın ekonomik görünümü.

11

#BozDoları

SİP-TKP'sinden ayrılan HTKP çevresinin "teorisyen"lerinden Can Soyer'in yaklak çağrısının çağrıştırdıkları.

15

"OLAĞANÜSTÜ HALDE
OLAĞANÜSTÜ MÜCADELE GEREKİR"

Avusturya'nın ve Alman Heckler&Koch silah şirketinin silah ambargosu ortamında "yerli ve milli piyade tüfeği" üretme girişimlerinin gerçekleri.

18

MİLLİ PİYADE TÜFEĞİ (MPT-76)
VE SİLAH AMBARGOSU

Carl von Clausewitz'in yıpratma ve direnme konusundaki değerlendirmeleri.

22

SAVAŞTA YIPRATMA
VE DİRENME

SİP-TKP'sinin bölüntüsü KP'nin yalancılığı üzerine bir irdeleme

23

TAHRİFATTAN
YALANCILIĞA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkili mahkeme kararlarıyla erişime kapatılmıştır.)

Devrimin Yolu Fidel Castro

İnanıyoruz ki, devrimci düşünceler galip gelmelidir. Eğer devrimci düşünceler yenilgiye uğratılırsa, Latin-Amerika'da devrim yitirilecektir ya da sonsuzluğa ertelenecektir. Düşünceler süreci hızlandırabilir ya da büyük ölçüde geciktirebilir.

İnanıyoruz ki, devrimci düşüncelerin kitleler –bir bütün olarak değil, yeterince geniş bir kesimi– arasındaki zaferi mutlak zorunluluktur.

Bu, düşüncelerin, eylem için zaferi beklemeleri gerekir demek değildir. Bu, konunun özsel bir noktasıdır. Eyleme başlamadan önce düşüncelerin kitleler arasında zafer kazanmasının gerekli olduğuna inananlar var. Eylemin, düşüncelerin kitleler arasında zafer kazanması için en etkili araç olduğunu bilenler de var. Her kim devrimci eylemi başlatmadan önce düşüncelerin kitlelerin büyük bir kesimi arasında zafer kazanacağını bekleyerek duraksarsa, o kişi asla devrimci olamaz. Böyle bir devrimci ile zengin toprak sahibi ya da varlıklı bir burjuva arasında ne fark vardır? Hem de hiç fark yoktur! İnsanların isteği elbette değişecektir; elbette insan toplumu, insanlara rağmen, insanların hatalarına rağmen sürekli gelişecektir.

Eğer düşünce tarzımız böyle olsaydı, devrimci süreci asla başlatamazdık. Devrimci eyleme girişmek için düşüncenin yeterli sayıda insanlar arasında kök salması yeterlidir. Bu eylemle, kitleler bu düşünceleri edinmeye başlar, bilinçlenir.

Açıktır ki, Latin-Amerika'nın pek çok yerinde bu düşüncelere inanan ve devrimci eyleme başlamış pek çok insan var. Gerçek devrimciyi sahte devrimciden ayıran tam da şudur: Biri kitleleri harekete geçirmek için eyleme geçer, diğeri eyleme geçmeden önce tüm kitlenin bilinçlenmesini bekler.

Bir dizi ilkenin hiçbir itiraz olmaksızın kabul edilmesini beklememek gerekir, ama bunlar, birkaç kişinin çekincesine rağmen büyük çoğunluk tarafından kabul edilmiş temel gerçeklerdir. Mücadele yolları ve araçları konusundaki barışçıl ya da barışçıl olmayan, silahlı ya da silahsız tartışmalarını –tartışmaların özüdür–, Bizans tartışmaları olarak adlandırıyoruz. Çünkü iki sağır ve dilsiz arasındaki tartışma gibi yapılan bu tartışmada devrimi yükseltmek isteyenler ile istemeyenler, devrimi engellemek isteyenler ile devrimi yükseltmek isteyenler birbirinden ayırt edilememektedir. Kendimizi aldatmayalım.

Farklı terimler kullanılmaktadır: Bu yol, tek yoldur ya da tek yol değildir; özel bir yoldur ya da özel bir yol değildir. Konferans bu konuya açıklık getirmiştir. Buna tek yol denilebilirse de, tek yol terimi kullanılmamıştır. Bunun yerine, diğer mücadele biçimlerinin temel mücadele biçimine tabi kılınmasına gönderme yapılmıştır. Uzun dönemde bu tek yoldur. "Tek" sözcüğünü kullanmak, mücadelenin aciliyeti konusunda yanlış düşüncelere yol açabilir. Bu nedenle, Bildirge'nin uzun dönemde alınması gereken yol olarak temel yola yaptığı gönderme doğru formülasyondur.

Bizim düşüncemizi ifade edersek; bizim partimiz ve halkımız, bu kıtanın hiçbir ülkesinde barışçıl araçlarla iktidarın ele geçirilmesi konusunda hiçbir yanlısamayı barındırma-

maktadır. Böylesi yanılsamaları hiç kimse barındırmamalıdır. Kim ki kitlelere böyle bir düşüncüyü satmaya çalışır, o kişi onları tümüyle aldatacaktır.

Bu demek değildir ki, hemen yarın her yerde insanlar sokağa çıkıp silaha sarılacaklar ve savaşmaya başlayacaklardır. Sorun bu değil. Sorun, devrim yapmayı isteyenler ile istemeyenler arasındaki ideolojik anlaşmazlık sorunudur. Çünkü özsel olarak, eğer olanaklıysa, eğer koşullar olgunsa silaha sarılmaya ya da sarılmamaya karar vermek zor değildir.

Hiç kimse, her yerde, yarın sokağa çıkıp silaha sarılacak olanlara sekter ya da dogmatik diyemez. Bazı ülkeler için bu görevin acil bir görev olmadığından şüphemiz yok, ama uzun dönemde bunun onların da görevi olacağına inanıyoruz.

Bazıları Küba'nın tezlerinden çok daha radikal tezler ortaya atıyorlar. Biz Kübalıların, şu ya da bu ülkede silahlı mücadele vermenin koşullarının var olmadığına inanmadığımızı söylüyorlar. İlginç olan, silahlı mücadele tezini savunanlardan daha çok savunmayanların temsilcileri bunu iddia ediyorlar. Bundan rahatsızlık duymuyoruz. Biz, asla devrim yapmayı istememektense, koşulları yetersiz bile olsa, devrim yapmayı isteme hatasını işlemeyi tercih ediyoruz. Ve umarız ki, hata yapmamış kimse yoktur! Ama gerçekten savaşmak isteyen hiç kimsenin bizimle bir uyumsuzluğu olmayacaktır ve hiçbir zaman savaşmak istemeyenler her zaman bizimle çatışacaklardır. Çatışma, devrimi ileriye götürmek isteyenler ile devrimci düşüncenin azılı düşmanları arasındadır.

Bu konunun özünü çok iyi anlıyoruz. Bir dizi etmen bu konuma katkıda bulunmuştur.

Bu, her zaman doğru bir konumda bulunmanın yeterli olduğu, başka şey yapmaya gerek olmadığı anlamına gelmez. Hayır! Gerçekten devrim yapmak isteyenler arasında bile pek çok hata yapanlar var. Gerçek şu ki, hala pek çoğu bilinçsiz. Ama mantıksal olarak, devrimci konumunu dürüstlikle koruyan hiç kimseyle –onların hatalarına rağmen– aramızda derin farklılıklar olmayacaktır. Devrimci düşüncenin yeni bir ivme alması gerektiği görüşündeyiz. Bizim görüşümüze göre, eski kötü alışkanlıklar, her çeşit sekterliği, devrimin ya da devrimci teorinin tekeline sahip olduğuna inanan tutumları geride bırakmalıyız! Zavallı teori, bu süreçlerde ne de çok acı çekti! Talihsiz teori, nasıl da istismar edildi ve hala istismar ediliyor!

Bu yıllar bize daha iyi tahlil yapmayı, daha çok düşünmeyi öğretti. Artık biz “apaçık” (*selfevident*) gerçekleri kabul etmiyoruz. “Apaçık” gerçekler burjuva felsefesine aittir. Eski klişeler ortadan kaldırılmalıdır. Marksist yazın, devrimci siyasal yazın kendisini yenilemelidir. Çünkü aynı eski klişeler, söylemler ve aynı laf kalabalığı yineleniyor. 35 yıldır yinelenenleri yineleyerek hiç kimse kazanılmıyor, hiç kimse ikna edilemiyor...

Marksizmin kurucularının öğretilerine hiçbir şey boş sözlerden, düşüncelerin üzerine deli gömleği geçirmekten daha fazla uzak değildir. Çünkü Marks, şüphesiz, tüm zamanların en büyük ve en parlak yazarlarından birisidir. Ama ifadelerden daha kötüsü, onları kuşatan düşüncelerdir. Anlamsız ifadeler kötüdür, ama belli ifadelerin anlamları da öylesine kabul edilmiştir. Kırk yıllık tezler vardır. Örneğin, ulusal burjuvazinin rolüne ilişkin tez. Sağmalık olan bu düşünce, sonuç olarak, bu kıtada kabul edilmiştir. Onca yazıyla, onca sözle, onca boş konuşmalarla, liberal, ilerici, anti-empyrialist bir burjuvaziyi beklemekle zaman geçirilmiştir.

Şimdi kendimize soruyoruz: Bu kıtada burjuvazinin devrimci rol oynayabileceğine inanan birileri var mıdır?

Bütün bu düşünceler güçlenmiştir; uzun süre kabul edilmiştir.

Genel olarak devrimci ve komünist hareketin, Latin-Amerika'daki devrimci sürecin ve devrimci düşüncelerin tarihinde oynadığı çok önemli bir rol kesintiye uğramıştır. Komünist hareket bir yöntem, bir tarz geliştirdi ve bazı açılardan bir din özelliği kazandı. Ve biz, içtenlikle bu özelliğin geride bırakılması gerektiğine inanıyoruz.

Elbette bazı “ünlü devrimci düşünürlerle” göre, biz, devrimci olgunluğa sahip olmayan küçük-burjuva maceracılarıyız. Olgunlaşmadan önce devrimi yaptığımız için şanslıyız! Çünkü, sonuçta, olgun, fazla olgun kişiler, çürüyecek kadar olgunlaşmışlardır.

Gerillanın önemi, gerillanın öncü rolü... gerilla üzerine çok şey söylenebilir. Ama böyle bir toplantıda bu olanaksız. Bu kıtadaki gerilla deneyimleri bize çok şey öğretti. Bunla-

rın arasında şu korkunç hata, şu saçma anlayış var: Gerilla hareketi kentlerden yönetilebilir. Siyasal ve askeri komutanın birleştirilmesi gerektiğine ilişkin tezin nedeni de budur. Gerillaları kentten yönetmeyi istemek sadece bir budalalık değil, aynı zamanda cinayet olduğuna inanmamızın da nedenidir. Bu saçmalığın sonuçlarını değerlendirme fırsatını bir çok kez bulduk. Bu düşüncelerin yok edilmesi zorunludur. Bu konferansın kararlarına büyük önem vermeyiz nedeni de budur.

Gerilla, devrimci hareketin nüvesi olmak zorundadır. Bu demek değildir ki, gerilla hareketi, ne herhangi bir ön çalışma olmaksızın doğabilir ne de siyasal yönelimi olmaksızın varolabilir. Hayır! Yönetici organların rolünü yadsımıyoruz. Siyasal örgütlerin rolünü yadsımıyoruz. Gerilla siyasal bir hareket tarafından, siyasal bir örgüt tarafından örgütlenir. Gerilla mücadelesine ilişkin doğru düşünceyle bağdaşmadığına inandığımız şey, gerillanın kentlerden yönetilmesi düşüncesidir. Ve kıtamızın koşullarında gerillanın rolünün üstünü örtmek çok zor olacaktır.

Latin-Amerika'nın herhangi bir ülkesinde silahlı mücadele vermeksizin iktidarı ele geçirmek olanaklı mıdır diye soranlar var. Elbette, teorik olarak, varsayım olarak, kıtanın büyük bir bölümü özgürlüğünü kazandığında, karşı konulmaksızın bir devrimin başarıya ulaştığı koşullar ortaya çıktığında böyle bir şeyin olması şaşırtıcı değildir, ama bu bir istisna olacaktır. Ama bu, devrimin mücadele edilmeksizin başarıya ulaşacağı demek değildir. Belli bir ülkenin devrimcilerinin kanı akamayabilecektir, ama onların bu zaferi, sadece tüm kıtanın devrimcilerinin çabası, özverisi ve kanı sayesinde olanaklı olacaktır.

Bu nedenle, mücadelesiz devrimden söz etmek yanlıştır. Bu yalandır. İnaniyoruz ki, bir devrimcinin diğer halkların mücadelesine kadar silahlarını çatıp beklemesi, kendisi için mücadele vermeksizin zaferin olanaklı olduğu koşulların yaratılmasını beklemesi doğru değildir. Bu asla devrimci bir tutum olmayacaktır.

Bazıları, bu kıtanın bazı ülkelerinde banışçıl geçişin olanaklı olduğuna inanıyor. Emperyalizmle anlaşma içinde banışçıl geçişten başka, onların gönderme yaptıkları türden bir banışçıl geçişi anlayamıyoruz. Çünkü banışçıl araçlarla zafere ulaşmak için –eğer pratikte böyle bir şey olanaklıysa– burjuvazinin, oligarşilerin ve emperyalizmin tüm banışçıl mücadele araçlarını denetleyen mekanizmalarını kabul etmek gerekir... Ve o zaman bir devrimcinin şöyle dediğini duyarsınız: Bizi ezdiler. Onların 200 radyo programı, sayısız gazeteleri, sayısız dergileri, sayısız TV şovları ve bunlar gibi çok şeyleri var. Soralım: Peki ne bekliyorsunuz? Televizyonları, radyoları, dergileri, gazeteleri, matbaaları, tümünün sizin emrinize verilmesini mi? Bunların açıkça devrimi ezmek için tasarlanmış egemen sınıfın araçları olduğunun farkında değil misiniz?

Burjuvazinin ve oligarşinin bu araçlarının yürüttüğü kampanyalarla kendilerini ezme-sinden yakınıyorlar. Bu, beklenmedik bir şey sanki. Her şeyden önce, bir devrimci, egemen sınıfların kendi iktidarlarını korumak için olası her aracı emrine verdiği devlet örgütlenmesine sahip olduğunu bilir. Ve onlar sadece fiziksel araçlar, silahlar, toplar kullanmazlar; aynı zamanda etkilemek, aldatmak ve kafaları karıştırmak için olası tüm araçları da kullanırlar.

Seçimlerde emperyalizme karşı zafer kazanacaklarına inananlar çok saftırlar. Günün gelince seçimle iktidara geleceklerine inananlar daha da saftırlar. Bir devrimci süreç yaşanması gerekiyor; baskı aygıtının egemen sınıfın statükosunu koruduğunu ve mücadelenin ne kadar da zorlu olduğunu bilmek gerekiyor.

Bu, diğer mücadele biçimlerinin yadsınması anlamına gelmez. Birisi bir gazetede bir bildiri yayınladığında, bir gösteriye katıldığında, bir toplantı düzenlediğinde, bir düşünceyi yaymaya çalıştığında, şu ünlü yasal araçları kullanıyor olabilir. Yasal ve yasadışı araçlar ayrımını ortadan kaldırmalıyız; yöntemler devrimci olan ve olmayan diye sınıflandırılmıdır.

Devrimci, kendi idealine ve kendi devrimci amaçlarına ulaşmak için değişik yöntemler kullanır. Sorunun özü, bunun devrimci bir hareket olduğuna, sosyalizmin mücadelesiz olarak, banışçıl biçimde iktidara gelebileceğine kitleleri inandırmaya çalışıp çalışmamaktır. Bu bir yalandır! Latin-Amerika'da kimler banışçıl yollarla iktidara geleceklerini iddia ediyorsa, o kişiler kitleleri aldatıyordu.

Latin-Amerika'nın koşullarından söz ediyoruz. Diğer ülkelerdeki, örneğin Avrupa'daki devrimci örgütlerin sorunlarına çok geniş oldukları için girmek istemiyoruz. Latin-Amerika'ya sesleniyoruz. Bu kıtanın yanılığ içindeki insanlarını hata yapmaya teşvik etmeye çalışmamalıdır. Sözde devrimci basın bir bölümü Latin-Amerika'daki devrimci durum nedeniyle Küba'ya saldırıyor. Bu gerçekten çok güzel bir şey! Buralarda nasıl devrimci olduğunu bilmiyorlar. Üstelik burada nasıl devrimci olunacağını bize öğretmeye kalkıyorlar. Biz tartışma başlatma meraklısı değiliz. Elbette, Avrupa'nın bazı yeni sosyal-demokratlarının doğrudan ya da dolaylı olarak, açık ya da kapalı olarak bize saldırdığını görmüyor değiliz.

Kesinlikle inanıyoruz ki, Konferans kararında ifade edildiği gibi, uzun dönemde tek çözüm vardır: Latin-Amerika'da gerilla savaşı.

Bu, içlerinde devrimciler olduğu için bir askeri garnizon isyan ederse, bu isyanı, gerilla mücadelesi olmadığı için desteklemeyeceğiz demek midir? Hayır! Bazı örgütlerin yaptığı gibi, devrimin sadece askeri birliklerin isyanıyla yapılabileceğini düşünmek aptallıktır. Bir askeri garnizonda bir isyan düzenlemek ve daha sonra üstün güçler tarafından ezilmesine izin vermek daha az aptalca değildir. Yeni durumlar ortaya çıkıyor; yeni durumlar ortaya çıkabilir. Bunları reddetmiyoruz. Örneğin, Santo Domingo'da tipik bir durum ortaya çıktı. Bir askeri ayaklanma devrimci bir nitelik almaya başladı.

Elbette, bu, devrimci hareketin ne olabileceğini, ne gerçekleşeceğini beklemelidir demek değildir. Devrimci hareketin, özellikle bir emperyalist müdahaleden sonra hangi biçimi, hangi niteliği alacağını hiç kimse öngöremeyebilir, hiç kimse kestiremeyebilir. Diğer bir ifadeyle, koşulların mevcut olduğu bütün ülkelerde acil görev olarak gerillanın rolüne vurgu yaparken, silahlı devrimci mücadelenin diğer biçimlerini dışlamıyoruz.

Devrimci hareket, devrimcilerin konumunu güçlendirebilecek ya da geliştirebilecek nitelikte doğabilecek her türlü mücadeleyi desteklemeye ve bunun avantajından yararlanmaya hazır olmalıdır. Benim inanmadığım, kendisini devrimci kabul eden bir kişinin, devrimi yürütmek için bir askeri birliğin isyanını bekleyebilmesi, askeri birliğin isyanıyla bir devrim yapmayı hayal edebilmesidir.

Askeri birliklerin isyanı bir etmen –şu önceden kestirilemeyen, ama ortaya çıkması olası olan etmen– olabilir. Ama gerçekten ciddi bir devrimci hareket, böylesi olasılıklara dayanamaz. Gerilla savaşı mücadelenin ana biçimidir. Ama ortaya çıkabilecek diğer silahlı mücadele biçimlerini de dışlamaz.

10 Ağustos 1967
Havana

International Socialist Review,
Cilt 28, N° 11, s. 12-49,
Kasım-Aralık 1967

Gayrı-meşru İktidar ve İç Savaş

Değiştirilmiş haliyle 1982 anayasasına göre her türlü meşruiyetini kaybetmiş bir iktidar koşullarında yaşıyoruz. Cumhurbaşkanı olarak Recep Tayyip Erdoğan, mevcut anayasadan ve yasalardan almadığı bir yetkiyi kullanmaktadır. Sözcüğün amiyane ifadesiyle, “astığı astık, kestiği kestik”tir. Mevcut anayasaya göre bakanlar kuruluna ait olan yürütme gücünün cumhurbaşkanına verilen istisnai yetkileri genel (ve elbette fiili) yetkiler haline getirilerek Recep Tayyip Erdoğan tarafından kullanılmaktadır. Estirilen devlet terörüyle, kurlsız ve gerekçesiz gözaltılarla ve gözaltılardaki işkencelerle, yüzbinlerce kişinin “FETÖ” iddiasıyla memuriyetten men edilmesiyle yaratılan korku ortamında tüm yargı bürokrasisi yürütmenin emrine sokulmuştur. Yasama organı, yani TBMM, AKP’nin sayısal çoğunluğu altında uzun zamandır yürütmenin uzantısı durumundadır.

Bütün bunlar mevcut iktidarın (ki kesinlikle Recep Tayyip Erdoğan’ın kişisel iktidarı durumundadır) anayasal bir meşruiyete sahip olmadığını gösterir. Diğer ifadeyle, Recep Tayyip Erdoğan iktidarı gayrı-meşrudur.

İşte bu koşullarda Devlet Bahçeli, dolayısıyla MHP devreye girmiştir.

Devlet Bahçeli, anayasal meşruiyetini yitirmiş Recep Tayyip Erdoğan iktidarına yeni bir anayasa çerçevesinde meşruiyet sağlamaya soyunmuştur. 15 Ekim günü, “Başkanlık sistemine geçme arzusu taşıyanlar bir de fiili durum yaratmıştır. Bu fiili durum bu şekliyle devam ederse Türkiye bir kriz ve kaos ortamına sürüklenebilir. Bunu aşmak lazım-

dır.” beyanında bulunarak bu “meşruiyet” girişimini başlatmıştır. Milliyetçi-faşist MHP’nin islamcı-faşist AKP’ye ya da Devlet Bahçeli’nin Recep Tayyip Erdoğan’a meşruiyet sağlama çabası basit bir “politik girişim” değildir. Bu çaba, MHP ile AKP arasında uzun vadeli bir “ittifak” (“stratejik ittifak”) oluşturmayı hedeflemektedir. Yani Türk-islam sentezinin maddileştirilmiş bir siyasal oluşumu gündemdedir.

Bu “stratejik ittifak” oluşumu 7 Haziran seçimleriyle birlikte başlamıştır. Devlet Bahçeli izlediği “politika”yla 7 Haziran seçimlerinin “yok hükmünde” sayılmasını sağlamıştır. “Dolmabahçe mutabakatı”nın ortadan kaldırılmasıyla verilen “mesaj”ın ardından Devlet Bahçeli’nin “jesti”yle “barış süreci”nin sona erdirilmesiyle sürmüştür. Ardından Suriye’ye “İŞİD terörüne karşı sınır güvenliği sağlama” paravanası altında müdahale edilmesi kapalı kapılar arkasında oluşturulmuş olan MHP-AKP ittifakının bir sonucudur.

Bugün Devlet Bahçeli’nin Recep Tayyip Erdoğan’a meşruiyet sağlama çabası bu sürecin sonucu olurken, aynı zamanda sürecin devam edeceğinin de açık ifadesidir.

Hiç kuşkusuz Devlet Bahçeli’nin Türk-islam sentezi penceresinden bakarak Recep Tayyip Erdoğan’a meşruiyet sağlama çabası, AKP’nin oy tabanının genişletilmesinden öteye geçmemektedir. Diğer ifadeyle, Devlet Bahçeli aracılığıyla MHP’nin seçmen kitlesi ve faşist-milis örgütlenmesi Recep Tayyip Erdoğan’ın emrine verilmektedir. Bu “ittifak” ve faşist milislerin Recep Tayyip Erdoğan’ın emri altına sokulması 15 Temmuz ge-

cesinde “sokak”ta maddeleşmiştir. Bugün süregiden anayasa değişikliği ile meşruiyet sağlama çabası bu maddeleşmenin meclis politikasına yansımından ibarettir.

Devlet Bahçeli'nin anayasa değişikliği ile Recep Tayyip Erdoğan'ın fiili diktatörlüğüne meşruiyet sağlama ve bu fiili diktatörlüğe MHP'yi ortak yapma girişimi, sözcüğün hukuksal anlamıyla gayrı-meşru bir iktidara meşruiyet sağlamaz. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu girişim sadece Recep Tayyip Erdoğan'ın iktidar tabanının genişletilmesine hizmet eder. Zaten AKP çoğunluğuyla işlevsiz bırakılmış olan parlamento, bu girişim sonucunda tam olarak devreden çıkartılarak milliyetçi-islamcı faşist iktidarın sıradan bir “danışma kurulu” haline dönüşecektir.

Ancak bu gelişmenin en önemli sonucu, Recep Tayyip Erdoğan'ın Mısır'daki “Sisi darbesi”yle birlikte başlattığı ve 15 Temmuz'da deneyimden geçirdiği **iç savaş** güçlerinin MHP'li faşist milislerle takviye edilmesidir. (Zaten pratikte bu fiilen gerçekleşmiştir.)

Bilinebileceği gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıkları asıl olarak islamcı kesimlerle başlamıştır. Genel ifadeyle, “radikal islamcılar” Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş hazırlıklarının en temel unsuru durumundadır. Giderek Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden iç savaş hazırlıkları kurumsallaştırılmıştır.

2015 yazından PKK'ye yönelik operasyonlar bir çeşit iç savaş ilanının başlangıcı olmuştur. IŞİD'in 10 Ekim 2015'deki Ankara katliamı, sözcüğün tam anlamıyla bir iç savaş ilanıdır.

Ama ne PKK, ne de Türkiye solu böyle bir iç savaş ilanını beklemediklerinden ve iç savaş ilanına baştan boyun eğdiklerinden iç savaş karşıt güçlerin savaşı biçiminde fiilen gerçekleşmemiştir. Dolayısıyla da Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş ilanını, “karşı gücün” boyun eğmesiyle fiili bir **kitlesel çatışmaya** dönüşmeyerek “zafer”le sonuçlanmıştır.

15 Temmuz gecesinde ve ertesinde “sokak”lara çıkartılan iç savaş güçleri bir “zafer alayı” düzenlemişlerdir. Bu “zafer alayı”, OHAL ilan edilmesinin ve “FETÖ” adı altında yürütülen baskıların yoğunluğunun ve genişliğinin temel nedenidir.

Bugün Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş

güçleri MHP'li faşist-milislerle daha da güçlendirilmiştir. Öte yandan MHP'yle kurulan “ittifak” aynı zamanda kitle tabanını genişletmiştir. Bu sayede “referandum”lar aracılığıyla islamcı-faşist tek adam iktidarının sürdürülebilmesinin koşulları da sağlanmıştır.

Bütün bunlar, nüfusun %60'ının nüfusun %40'ına karşı mutlak biçimde bir iç savaş için örgütlenmesi demektir.

Daha önce belirttiğimiz gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ın %50'yle iç savaş ilanı toplumsal muhalefeti hazırlıksız yakalamıştır. Onlarca yıldır toplumsal muhalefete egemen olmuş olan legalizm ve neo-liberal solculuk bu hazırlıksızlığın en temel nedenidir. Onlar, her şeyin AB'nin “himayesindeki” sandıksal demokrasi içinde kalınarak değiştirilebileceğini düşündürülen kitleler “barışçıl” yollardan iktidar olunabileceğine bile inandırılmıştır. “Her türlü şiddete karşıyız” savlarıyla biçimlendirilen toplumsal muhalefet iç savaş hazırlıklarını bile görmezlikten gelmiştir. Kendi çocuklarını aynı mantık içinde “barışsever” olarak yetiştirenler, her şeyin “husuletle ve suhuletle” halledileceğine inandırılanlar kaçınılmaz olarak iç savaş ilanı karşısında evlerine saklanmışlardır. Bugün sol kitlenin içinde bulunduğu eylemsizliğin, sessizliğin ve suskunluğun arka planında bunlar yatmaktadır.

Evet, hiç kimse devletin tüm araçlarıyla, özellikle de özel hareket polis ve askerleri aracılığıyla yürütülen iç savaş ilanı karşısında direnme ve savaşa girişme olanağına sahip değillerdir. Ama bu sadece iç savaş güçlerinin kendi güçlülüğünden kaynaklanmamaktadır. Onlarca yıldır “barışsever” olmuş bir kitlenin “savaş”ma **iradesi** zaten yoktur. Bunun en tipik görünümü ise, **silahlı devrimci mücadelenin** sol kitlenin gündeminde çıkartılmış olmasıdır.

Geçmişin “silahlı” örgütlenmeleri, “zamanın ruhu”na uygun olarak kendilerini legalize etmişlerdir. Ayrıca akılcı bir hokkabazlıkla birileri “silahlı örgüt” görünümü altında ortaya çıkartılmışlar ve zaman zaman solda etkin hale gelmişlerdir. Kimileri “dağlar”da “gerilla” olarak ayları ve yılları eylemsiz ve hareketsiz olarak geçirirken (ve elbette kendilerini sürekli gizleyerek), “feda eylemleri” ya da tekil-bireysel silahlı eylemlerle “biz savaşıyoruz” söylemi geliştirilmiştir.

Böylece ülkede, kimi zaman düşük yo-

ğunluklu, kimi zaman açık çatışmalar boyutunda süre giden silahlı eylemler sadece PKK tarafından yapılan ve yapılabilecek olan eylemler olarak görülmüş ve öyle kalmıştır.

Kitle eylemleri ise, 2013 Gezi Direnişi'nin "menkıbeleri" ve "anılan" içinde sıradanlaşmış ve kitlesel niteliğini yitirmiştir. Ama aynı zamanda "barışçıl kitlesel eylemler" düzeyinde tutulmaya çalışılmıştır.

Oysa karşı taraf, "dinine, kinine sadık bir nesil" oluşturmaktadır. Bunlar toplumsal muhalefeti "şeytan" olarak görmenin ötesinde büyük bir kine sahiptirler. 15 Temmuz gecesi "sokak"larda "darbeci askerler"e karşı gösterilen şiddet bu kinin bir yansımasıdır. Bu kindar kesimin "demokrat"lığından söz etmek ya da böyle bir şey beklemek ne kadar saçma ise, bu kesimlerin kendi istedikleri koşullarda kinlerini fiilen somutlaştıracakları da o kadar kesindir.

Hiç kuşkusuz bu durumu değiştirmenin tek yolu, sözcüğün devrimci anlamında örgütlenmektir. Ancak bu örgütlenme hiç de kolay değildir. Legalistler tarafından denetim altında tutulan "sol kitle"nin birden ve kısa sürede devrimci bir örgütlenmeye yönelmesi beklenemez. Legalistlerin denetimindeki kitlelerin bugün sindirilmiş, korkutulmuş ve evlerine kapanmış hale getirilmesi bile bu gerçeği göstermektedir. Ama bu kitlenin devrimci bir örgütlenmeye sahip kılınması da zorunludur. Elbette bu örgütlenme silahlı ve gizli bir örgütlenme olmak durumundadır.

Gayrı-meşru bir iktidarın her türlü "legal olanakları" ortadan kaldırdığı, buna rağmen bunun ne anlama geldiğini bile "algı"layamayan toplumsal muhalefetin kendiliğinden böyle bir örgütlenme arayışına ya da girişimine kalkışmayacağı da açıktır. Her ne kadar gayrı-meşru bir iktidara karşı "direnme hakkı"nın meşruiyetinden söz edilirse edilsin, bunun gereklerini yapacak kitleler olmadıkça söylenenler "boş sözler" olarak kalacaktır.

Kitleler şu gerçeği bilmek zorundadırlar: Devlet Bahçeli'nin Recep Tayyip Erdoğan'ın gayrı-meşru iktidarını anayasa değişikliğiyle meşrulaştırmaya çalışması boş bir çabadır. Toplumsal onayla oluşmamış bir anayasayla meşruiyet geri kazanılamaz. Bu nedenden dolayı, "eskiye dönüş", "olağanüstü hal"den "olağan hale" geçiş olanaksızdır.

Gayrı-meşru iktidarın "yarın" ne yapacağı da öngörülemmez. Öngörülebilen tek gerçek, baskının, keyfi tutuklamaların, işkencenin vb. tüm toplumsal muhalefet güçlerini kapsayacak biçimde sürüp gideceğidir. (Burada hemen belirtelim ki, toplumsal muhalefet güçlerinden yalınlığa düşenler ve teslim olanlar kendilerini bu gelişmeden kurtarabileceklerini düşüneceklerdir. Genellikle küçük-burjuva mantığıyla böyle düşünenler gayrı-meşru iktidara karşı mücadele edilmesine ve savaşılmamasına da karşı çıkacaklardır. Eskilerdeki söylemle, "aman uslu durun, yoksa faşizm gelir" denilecektir. Doğal olarak da, gayrı-meşru iktidara karşı direnenler baskının genişlemesinden sorumlu tutulacaklardır. Bu da legal toplumsal muhalefetin son nefesini vermesi demektir.)

Sokaklardan çekilmiş, evlerine kapanmış, suskun ve sessiz kitleler, sokağa çıkmalarına vesile olacak "meşru" bir neden olmaksızın sokağa çıkmamaktadırlar. Daha doğrusu sokağa çıkmalarını kendi yasallık mantığı içinde "olağan" gösterebilecek bir neden olmadığı sürece sokaktan uzak durmaktadırlar. 10 Ekim Ankara katliamı ve ardından HDP ile CHP'nin kitlesel mitingleri iptal etmesiyle birlikte toplumsal muhalefet saflarında "canlı bombaya hedef olma" korkusu belirgin biçimde egemen olmuştur. Daha açık ifadeyle, onlarca yıl silahlı mücadeleden uzak durmuş ve hatta silahlı mücadeleye ("barışçılık" adına) karşı çıkmış bir kitlenin böylesi bir ölüm korkusuna kapılması pek de şaşırtıcı değildir.

Ama herkesin çok iyi bildiği gibi, "ölüm yaşayanı yakalar". Ne kadar sağlıklı beslenirlerse beslensinler, ne kadar hijyenik olurlarsa olsunlar, bir "fani" için ölüm kaçınılmazdır. Nazım'ın dizeleriyle söylersek, "Karayılan/Karayılan olmazdan önce/kara yılanın encamını görünce/haykırdı avaz avaz/ömrünün ilk düşüncesini: "İbret al deli gönlüm!/demir sandıkta saklansan bulur seni,/ak taşın ardında kara yılanı bulan ölüm!"

Dün, "soyut bir gelecek için somut bugünden vazgeçilemez"i neredeyse bir "yaşam pusulası" haline getirmiş olan küçük-burjuva aydınlarının ölüm korkusu, üzerinde tepindikleri, hükümlerlik kurdukları toplumsal muhalefette de egemen oldu. Artık uğruna ölümü göze alabilecekleri hiçbir şeyleri yoktu, hiçbir şey görmüyorlardı. Bunun sonucu olarak da Gezi Direnişi'nde "taş

atma"yı bile bir "şiddet" eylemi olarak gördüler. Nesnel olarak devrim durumunun ortaya çıktığı ve silahlı bir ayaklanmanın koşullarının belirginleştiği zamanda bir kitlesel eylem kendiliğinden başladığı gibi kendiliğinden sona erdi. Bu durumu kitlelerin örgütsüzlüğüne bağlayanlar bile (elbette legalistler) ayaklanmayı, silahlı bir ayaklanmayı ya da silahlı bir başkaldırını akıllarının ucundan bile geçirmediler.

İşte bu zeminde 10 Ekim Ankara katliamına gelindi ve suskunluk, sessizlik vb. olarak tanımlanabilecek bir dönem başladı.

Böylesine sindirilmiş ve pasifize edilmiş bir kitlenin gayrı-meşruluğu ayan-beyan ortada olan bir iktidara karşı "direnme hakkı"-nı kullanması elbette olası değildir. Kendileri kadar herkesin de bildiği gibi, "direnme hakkı", yalın bir pasif duruş, eve kapanma, evlerde saklanma vb. değildir. "Direnme hakkı", her direniş hareketinde olduğu gibi, *"düşman kuvvetlerinin, düşmanı niyetinden vazgeçirmeye yetecek kadar bir kısmını yok etmeye dönük bir faaliyettir"* (Clausewitz).

Bugün gayrı-meşru iktidara karşı "birşeyler yapılmasının gerektiği" düşüncesinde olan herkes yeni baştan konumunu ve tutumunu değerlendirmek zorundadır. Eğer Devlet Bahçeli bile Recep Tayyip Erdoğan'ın gayrı-meşru iktidarını anayasa değişikliği ile "meşrulaştırmak" gerektiğini ileri sürebiliyorsa, bu değerlendirme ivedi olarak yapılmak zorundadır.

Hiç kimse kendisini yapılacak bir anayasa referandumunda "hayır"larda konumlandırılarak bir çıkış arayışına kapılmamak zorundadır. İdam cezasından, hatta bu idam cezasını geriye dönük olarak uygulamaktan söz eden gayrı-meşru bir iktidar koşulların-

da en küçük bir "karşıtlık"a müsamaha edilmeyeceği gibi, "biat" etmeyenlerin, canlarını olmasa bile, tüm mal varlıklarını ve işlerini kaybedecekleri çok açıktır. Bundan kurtulabilmenin tek yolu, gayrı-meşru iktidarı kendi araçlarına eşdeğer araçlarla devirmekten geçer.

Bütün bunlar, halk kitlelerinin "zamanın birinde" topluca sokağa çıkıp gayrı-meşru iktidarı silahlı faşist-islamcı güçlerini yenilgiye uğratması biçiminde gerçekleşmeyecektir. Örgütsüz ve silahsız halk kitlelerinin böylesi bir "maceraya" kalkışmayacağı da bilinmek zorundadır.

Başlangıçta belki sadece bu gerçeklerin bilincinde olan "bir avuç insan" ortaya çıkacaktır. Bu "bir avuç insan", kendisini legalizmden, oportünizmden ve neo-liberal sol söylemlerden kurtararak işe başlayacaklardır. Ve daha ilk andan itibaren legalistler, oportünistler ve de neo-liberal solcular tarafından "maceracı", "terörist" olarak suçlanacaklar ve gayrı-meşru iktidarı tüm baskı ve şiddet uygulamalarını bu suçlamalarla aklamaya kalkışacaklardır. Tıpkı 12 Eylül öncesindeki devrimci mücadeleyi bir yana atarak herşeyin bir "komplo" olarak "algı"latılmaya çalışılması gibi; tıpkı 12 Mart darbesini "solun silaha sarılması"nın bir sonucu" gibi sunulmasında olduğu gibi.

Bu "bir avuç adamın", bir grup "fedainin" gayrı-meşru iktidarla "düellosu" olmayacaktır. Türkiye devrim tarihi geniş ve derin bir silahlı mücadele deneyimine sahiptir. Bu deneyime dayanarak gayrı-meşru iktidara karşı direnmek ve mücadele etmek olanaklıdır. Ve zafer, ancak bununla kazanılacaktır.

“Son günlerde hani bir döviz meselesi çıkarıldılar. Dolar şöyle oldu, böyle oldu. Ne olursa olsun. Ben milletime şunu hatırlatıyorum. Sevgili milletim, sizleri Allah için seviyorum. Yastığının altında döviz olanlar, gelsin parasını altına dönüştürsün. Gelsin, parasını TL'ye dönüştürsün. Türk Lirası değer kazansın. Altın değer kazansın. Ne lüzum var gideceğiz, dövize değer kazandıracacağız? Gelin bunu yapın. Bu adımı attığımız sürece birilerinin oyunu da bozulacaktır. Hiç endişe etmeyin. Bu oyunu kısa zamanda bozacağız.” (Recep Tayyip Erdoğan, 2 Aralık 2016)



	Dolar kuru (TL)	% Değişim
04 Ocak 2016	2,9233	
01 Şubat 2016	2,9662	-1,47
01 Mart 2016	2,9665	-0,01
01 Nisan 2016	2,8300	4,60
02 Mayıs 2016	2,8064	0,83
01 Haziran 2016	2,9568	-5,36
01 Temmuz 2016	2,8900	2,26
15 Temmuz 2016	2,8965	-0,22
01 Ağustos 2016	3,0180	-4,19
01 Eylül 2016	2,9597	1,93
01 Kasım 2016	3,1080	-3,40
11 Kasım 2016	3,2105	-0,57
17 Kasım 2016	3,3115	-1,05
18 Kasım 2016	3,3164	-0,15
21 Kasım 2016	3,3896	-2,21
22 Kasım 2016	3,3803	0,27
23 Kasım 2016	3,3644	0,47
24 Kasım 2016	3,3885	-0,72
25 Kasım 2016	3,4108	-0,66
28 Kasım 2016	3,4465	-1,05
29 Kasım 2016	3,4241	0,65
30 Kasım 2016	3,4261	-0,06
Ekim-Kasım 2016		-10,23
Ocak-Kasım 2016		-17,19
01.12.2016	3,4236	0,07
02.12.2016	3,4546	-0,91
Ocak-Aralık 2016		-18,17

ABD Merkez Bankası'nın (FED) parasal genişlemeyi sona erdirmesi ve ardından faiz artırımına geçmesiyle birlikte dünya ekonomisi, popüler ifadeyle, “türbülansa” girmiştir. Emperyalizme bağımlı (ki kendi dillerinde “gelişen ülkeler” olarak tanımlanmaktadır) ülkelerin FED'in parasal genişleme politikasından alabildiğine yararlandıkları dönem sona ererken, artan ve artacak olan ABD faiz oranlarıyla birlikte “zora düşecekleri” bir tahminin, öngörünün ötesinde bir gerçeklik halini almıştır. Özellikle “kırılgan beşliler” adı verilen ülkelerin (Brezilya, Hindistan, Endonezya, Güney Afrika ve Türkiye) neredeyse faizsiz olarak sermaye girişine yol açan parasal genişlemeden yararlanarak sağladıkları büyümenin sonuna gelmişlerdir.

18 Temmuz'da, yani Recep Tayyip Erdoğan'ın ünlü 15 Temmuz “zaferi”nin hemen ardından, yine ünlü “reyting kuruluşu” Fitch, FED'den beklenen faiz artırımından en fazla zarar göreceği olan ülkelerin “kırılgan beşli” olacağını belirtmesi de yeterince uyarıcıdır. Ancak Türkiye'nin “egemenleri” bu uyarıları dikkate almadıkları gibi, dikkate alabilecek durumda da değillerdi. Sonuçta ekonomiye “bir haller” olmaya başladı. Ama 15 Temmuz “zafer sarhoşluğu” içinde olan ve her fırsatta faize karşı olduğunu ilan eden islamcı-faşist iktidar “yandaş medya”nın şişirmeleriyle “bildiğinden” şaşmadı.

15 Temmuz günü 2,896 seviyesine çıkan doların 17 Temmuz günü 2,888 seviyesine inmesi, yani %0,27 düşmesi, “15 Temmuz hain darbe girişimini püskürten halk, döviz mevduat hesaplarındaki 17 milyar doları

bozdurup bir kez daha vatanperverliğini gösterdi.” diyerek kutsandı.

Ama dolar kısa sürede “toparlandı” ve bazı küçük inişler olsa da sürekli yükselmeye devam etti. Eylül başında 15 Temmuz’a göre dolar karşısında %2,18 değer kaybeden TL, Ekim ayına (15 Temmuz’a göre) %3,77 değer kaybıyla girdi. Böylece bir “tarihi rekor” kırıldı ve dolar 3 TL seviyesine yükseldi.

Kasım başında TL’nin değer kaybı %7,30 oldu ve dolar, “yeni tarihi rekor”la 3,10 TL’ye çıktı. Artık dolar FED’in faiz artırımını beklentisinin ötesinde sürekli bir yükseliş dönemine girdi. 11 Kasım’da 3,20 sınırını aşılırken 17 Kasım’da 3,30 sınırını aştı. 25 Kasım’da 3,40 seviyesi görüldü ve Aralık başında 3,45’e ulaşıldı. Serbest piyasada dolar 3,50’yi “test” etti. Böylece yılbaşı itibarıyla TL’nin dolar karşısındaki değer kaybı %18,17 düzeyine ulaştı. (3 Aralık tarihi itibarıyla dolar 3,55 seviyesine ulaştı.)

Yine 15 Temmuz’da 3,21 seviyesinde olan euro Aralık başında 3,67’ye çıktı ve 3 Aralık itibarıyla 3,78 seviyesini geçti.

Bu gelişmeler içinde faizlerin “yeminli düşmanı” olan “tek karar verici” Recep Tayyip Erdoğan Merkez Bankası’nın “cüzi miktarda” faiz artırımına göz yumdu. Ama “başbakan” Binali Yıldırım, “dolardan bize ne, dolsa ne olur dolmasa ne olur, biz kasaya dolana bakalım” diye gelişmeleri önemsizleştirmeye çalıştı.*

Türkiye ekonomisinde “bir haller olduğu” böylesine açık ve görünürken yapılan komiklikler (cehaletten çok “milletin gazını almaya yönelik” demagoji olan komiklik), Merkez Bankası’nın 0,50 puanlık “cüzi” faiz artırımını iktidara yetmezken, birileri çıkıp, 15 Temmuz’da “vatanperverliğini” gösteren “millet”i bir kez daha göreve çağırdı. Twitter’da #BozDoları kampanyası başlatıldı. Yine de halen “başbakan” olan Binali Yıldırım “milleti” sabırlı olmaya çağırdı. Ona göre, dolardaki bu “volatilité”, “herhalde 1 ay-1,5 ay gibi daha devam edecek. Ne zamana kadar, 20 Ocak’a kadar. Yeni seçilmiş başkan (ABD Başkanı seçilen Donald Trump) iş başına geldikten sonra biraz daha öngörülebi-

* Bu komik sözlerden daha komik olanı ise, Binali Yıldırım’dan bir ay sonra, Sabah gazetesi yazarı Meryem Gayberî’nin, “Dolar 3.30 olmuş. Olsun. Bize ne elâlemin parasından. Amerika düşünsün” tivitidir.

lirlik artacak ve taşlar yerine oturacak” diyerek “vatanperver millet”e “dur” dedi.

Bütün bunlar dolar kurlarına her sabah bakmayı “iş” edinenler için bilinen şeylerdir. Türkiye ekonomisini, Recep Tayyip Erdoğan’ın iç ve dış politikalarını ve bunların ekonomi üzerindeki etkilerini bilenler açısından da çok şaşırtıcı şeyler değildir.

Şaşırtıcı olan, “ekonomik krizle iktidara gelmiş” Recep Tayyip Erdoğan’ın “bir ekonomik kriz”le gideceği umutlarının artmış olmasıdır. Korkut Boratav’ın açıkça ifade ettiği gibi, “Kriz gelir Erdoğan gider” beklentisi yanlıştır. “Krizler iktidarları otomatik olarak değiştirmez; hatta halk sınıflarının örgüt-süz, zayıf olduğu, işsizliğin, sefaletin yaygınlaştığı ortamlarda baskıcı rejimleri güçlendirebilir.”

Bu “beklenti” hiç de yeni değildir. Uzun süredir Recep Tayyip Erdoğan iktidarının ya askeri darbeye ya da ekonomik krizle yıkılacağını düşünenler vardır ve sayıları küçümsenmeyecek kadar da çoktur.

Bu “beklenti”, yani ekonomik kriz koşullarında mevcut iktidarın devrileceği beklentisi, neredeyse yüz elli yıllık bir geçmişe sahiptir.

Marks-Engels, 1848 devrimlerini 1847-48 ekonomik bunalımının bir sonucu olarak değerlendirmişlerdir. Doğal olarak bu değerlendirme zaman ve mekan hesaba katılmaksızın genişletilmiş ve giderek de kapitalist ekonominin devrevi hareketinin “kriz” aşamasında devrimlerin nesnel koşullarının olgunlaşacağı düşüncesine yol açmıştır.

Oysa Engels, *Fransa’da Sınıf Mücadeleleri*’ne yazdığı 1895 tarihli önsözde, “Tarih bizi ve benzer düşüncede olanların hepsini haksız çıkardı.” diyerek devrimlerin nesnel koşulları ile ekonominin devrevi hareketi arasında bağlantı kurulmasının yanlışlığını açıkça ifade etmişti.

Buna rağmen, bu “teori”, II. Enternasyonal döneminde hükümlerini ilan etmiştir. Kautsky’den Rosa Lüksemburg’a kadar bir çok dönemin teorisyenleri, devrimleri ekonomik krizlere bağlamışlardır. Onların gerekçesine göre, ekonomik kriz dönemlerinde işsizlik, yoksulluk, sefalet artar ve bu da halk kitlelerinin ayaklanmasına yol açar. Ancak tarih, tıpkı Engels’in ifade ettiği gibi, bu düşüncede olanların hepsini serbest rekabetçi kapitalizmin emperyalizme dönüştüğü çağda da haksız çıkarmıştır.

Yine de bu “teori” ya da “beklenti” bir yana atılmamıştır. Kondratyef’in 1920’lerde geliştirdiği “uzun dalgalar teorisi” bu konuda ciddiye alınan yeni bir teori olarak ortaya çıkmıştır. Ardından kapitalist-emperyalizmin ekonomisti olan Schumpeter ve ardından “solcu” Wallerstein bu teorinin savunucusu ve sürdürücüsü olarak “teori”yi günümüze kadar taşımışlardır.

Bu “teori” (isterse Kondratyef’in “uzun dalgalar teorisi” olsun), her durumda kapitalist ekonominin devrevi hareketi ile kapitalizmin sürekli ve genel bunalımının birbirine karıştırılmasının bir sonucudur.

“... üretimin sosyal niteliği ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki antagonizma kazanmadan, kapitalizm üretici güçleri geliştirme imkanlarına sahipken, kapitalizmin devrevi ekonomik krizleri bir devrime yol açamazlar.” (*Kesintisiz Devrim-I*)

Kapitalist ekonominin devrevi hareketinin bir aşaması olarak ortaya çıkan ekonomik krizler, kapitalizmin irsi (kalıtsal) hastalığıdır.

Engels bunu şöyle tanımlar:

“... **ilk genel bunalımın** patlak verdiği tarih olan **1825 yılından bu yana**, sanayi ve ticaret dünyasının tümü, uygar halklar ve onların az ya da çok barbar uyduları topluluğunun üretim ve değişimi, **her on yıl do-laylarında** bir kez şirazesinden çıkar. Ticaret durur, pazarlar tıkanmıştır, ürünler sürümsüz oldukları ölçüde yığılıp kalır, peşin para görün-

mez olur, kredi ortadan çekilir, fabrikalar kapanır, emekçi yığınlar fazla geçim gereci üretmiş olmaktan ötürü geçim gereçlerinden yoksun kalırlar, batkılar batkılar, zoraki satışlar zoraki satışları kovalar. Tıkanıklık yıllarca sürer; üretici güçler ve ürünler, birikmiş meta yığınları, sonunda değerlerinin az ya da çok altında bir fiyat üzerinden sürülene, üretim ve değişim yavaş yavaş canlanana değin, yığın halinde israf ve imha edilirler. Yavaş yavaş gidış hızlanır, tırsa döner, sınai tırs dötrnal olur ve bu dötrnal da sonunda, en tehlikeli atlamalardan sonra kendini yeni baştan... **çöküntü** (*crash*) çukurunda bulmak üzere, bir sanayi, ticaret, kredi ve spekülasyon *steep-le chase*’inde [engelli yarış] doludiz-gine değin yükselir.” (abç) (Engels, *Anti-Dühring*, s. 394-395)

Tüm bunlara rağmen bu “beklenti” sahipleri kendilerine Lenin’den dayanak bulmaya çalışırlar. Lenin’in çok bilinen milli kriz tanımlamasında yer alan şu sözler “beklenticiler” için bir destek, dayanaktır:

“2) Ezilen sınıfların yoksulluk ve sıkıntısının, her zamankinden çok kötüleşmesi.” (Lenin, *II. Enternasyonalin İflası*.)

Gerçekte ise, bu, Lenin’in “devrimci bir durumun göstergeleri”ni “genel olarak” tanımlarken saydığı üç göstergeden birisidir. Daha da önemlisi, Lenin, devrimci duruma (ki bunu “mevcut iktidarın devrilmesi” olarak da okuyanlar vardır) ilişkin olarak eko-

(Milyon \$)	Dış Borç Stoku	Kısa Vadeli Borçlar			
		Toplam	Özel Sektör		
			Toplam	Bankalar	Şirketler
2008	265.030	45.795	41.102	17.151	23.951
2009	265.538	46.257	41.804	19.865	21.939
2010	267.401	53.788	47.437	25.957	21.480
2011	301.737	76.334	69.744	45.642	24.102
2012	316.765	87.922	75.996	48.473	27.523
2013	352.818	114.015	100.437	68.717	31.720
2014	389.202	125.573	106.968	73.990	32.978
2015	392.662	128.176	109.721	77.931	31.790
2016Q1	411.486	106.647	88.915	53.213	35.702
2016Q2	421.434	107.469	90.826	52.645	38.181

nomik ve siyasal krizden söz eder.

Günümüze kadarki tarih, ekonomik krizlerden daha çok kriz sonrası dönemlerde kitlelerin hareketlerinin arttığını açıkça kanıtlamıştır.

Bu “beklenti”, bu “teori”, legalizmin egemenliği altında “steril” bir yaşam sürdüren “sol”da her zaman gündemde kalmıştır. Sonuçta bu “beklenti”nin yoğunluğu karşısında Korkut Boratav, “‘Kriz gelir Erdoğan gider’ beklentisi yanlıştır. Krizler iktidarları otomatik olarak değiştirmez; hatta halk sınıflarının örgütsüz, zayıf olduğu, işsizliğin, sefaletin yaygınlaştığı ortamlarda baskıcı rejimleri güçlendirebilir.” deme gerekliliği duymuştur.

Evet, bugün kurlardaki “oynaklık”, dış ticaretteki “durgunluk”, dış borçlanma gereğinin “artışı”, dış borçlarda kısa vadeli borçların ağırlıklı yeri ve bunların “özel sektör” borçları olarak yoğunlaşması, FED’in faiz artırımına gitmesi Türkiye ekonomisini “kırılgan” hale getirmiştir. Ancak bu “kırılganlık”

Recep Tayyip Erdoğan’ın “tek adam” iktidarının koşullarında izlenen politikalarla daha da kırılganlaşmıştır. Son dönemde Recep Tayyip Erdoğan’ın “söylemleri”nin döviz kurlarında “dalgalanma”yla karşılık bulması, ekonomik durum ile siyasal durumun eşdeğer hale geldiğini göstermektedir. En son Devlet Bahçeli ile Binali Yıldırım’ın “başkanlık anayasası” konusunda “mutabakata” vardıklarının açıklanmasıyla birlikte kurlardaki yükseliş bunu açıkça göstermektedir.

Sözün özü, ekonomik kriz siyasal bir krize, hükümet krizine dönüşmediği ya da siyasal bir krizle tamamlanmadığı sürece, tek başına ekonomik kriz mevcut iktidarın düşmesine yol açmayacaktır. Lenin’in sözleriyle, “bunalımlar çağında bile, eğer ‘düşürülmez’se, hiçbir zaman ‘düşmeyecek’ olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü kitlesele devrimci eylem” olmaksızın tek başına ekonomik kriz sadece geçici (ama tahrip edici) bir durum olarak kalacaktır.

“Olağanüstü halde olağanüstü mücadele gerekir”

(Can Soyer, İleri Haber, 23 Kasım 2016)

Bir TKP bölüntüsünün genç bir “teorisyen”i böyle söylüyor.

Bu “teorisyen”, “olağanüstü mücadele”-den söz ederken, içinde yaşanan duruma ilişkin de bir “saptama” yapıyor.

Buna göre, ortada bir OHAL var, ama bunun “ötesinde”, “bir siyasal-hukuksal rejimin kuruluşu, devlet aygıtının ve bürokrasisinin yeniden yapılandırılması, anayasanın ve yasaların dönüştürülmesi, adli adınca tek adam diktatörlüğünün, saltanat ve hilafet hevesiyle donanmış bir yönetim tarzının inşası” (agy) söz konusudur; bu da “olağanüstü bir hal”dir.

Böylece içinde yaşadığımız durum ve bu durumun “geleceği” bir çırpıda ifade edilmektedir. Bu “durum”dan çıkan “sonuç” da, “**olağanüstü mücadele** gerekliliği” olmaktadır.

Buradan anlıyoruz ki, bugün “ne oluyor?” sorusunun fazlaca önemli olmadığı bir dönemdeyiz. Olayların ve olanların gizlilik saklısının kalmadığı bir dönemdir bu. Dolayısıyla “olağan” zamanlardan farklı, yani “ne oluyor bu memlekette?” sorusunun sorulduğu ve buna yanıt arandığı zamanlardan, herşeyin “herkesçe” bilindiği zamanlara geçilmiştir. Bu durumda da, “doğası gereği”, durum tahlili yapmak pek de önemli değildir.

Durum tahlili gereksizleştiği oranda, bu tahlilden çıkartılacak devrimci taktikler de (ne yapmalı?), mücadele yolları ve biçimleri de o kadar önemli değildir. Bunun yerine, “kafiyeli” bir söylemle, “**olağanüstü halde olağanüstü mücadele gerekir**” demek yeterlidir. “Zaten devrimcilik, esas olarak, ola-

ğanüstü hallerde, normal olmayan koşullarda yapılan iştir.” (agy)

“Doğası gereği”, böylesine “olağanüstü halde olağanüstü mücadele”nin ne olduğu ya da ne olacağı sorusu ortaya çıkmaktadır. Böyle bir soru karşısında da “teorisyen”den “olağanüstü mücadele”nin ne olacağına ilişkin bir yanıt beklemek herkesin hakkıdır.

Yanıt şöyledir:

“Bugün AKP/Saray Rejimi’nin karşısına dikilen ilerici, cumhuriyetçi, özgürlükçü direnç tek bir hedefe yönlendirilmeli ve güçlendirilmelidir. Türk ve Kürt yoksulları, laiklik ve adalet arayışında olan yurttaşlar, kadınlar, gençler, Aleviler farklı farklı kanallarda cılızlaşıp kaybolan kavgaı bir araya getirmenin, AKP/Saray Rejimi’nin karşısına yekvücut olarak çıkmanın yolunu bulmalıdır.” (agy)

Görüldüğü gibi, “olağanüstü hal”den, “olağanüstü mücadele”den söz eden “teorisyen”imiz, “olağan zamanlarda” sürekli sözü edilen “**solda birlik**” tekerlemesini yinelenmekten öteye geçmemektedir. Bu tekerlemenin de hiçbir “olağanüstü” tarafı yoktur.

Öyleyse, “teorisyen”imizin “olağanüstü mücadele gerekir” kafiyesinden “başka”, yani “olağan zamanlar”ın dışında bir şeyler “anlamamız” mı gerekiyor? Ya da “teorisyen”imiz “olağan hal”lerdeki “olağan mücadele”nin “ötesinde” bir şeyleri mi ima ediyor? Örneğin, “olağan hal”lerde “olağan” olduğu üzere “işçilerin arasına gitmek”, onları “bilinçlendirmek”, “örgütlemek” ve buna paralel olarak yürütülen “ekonomik ve

demokratik mücadele”nin “ötesinde” (yani “olağanüstü mücadele”yle) ne “ima” edilmektedir?

Che Guevara'nın sözleriyle, “örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, ... son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi” olağan olmayan mücadele mi “ima” ediliyor?

Hiç kuşkusuz, burada “teorisyen”imizin neyi “murat” ettiğini niyet okuyarak saptayacak durumda değiliz. Ama Che'nin söylediklerini “ima” etmediği kesindir. Bu nedenle, “teorisyen”in kafiyeli “motto”sunun olağan zamanların olağan tekerlemesinin (“sol da birlik”) ötesinde bir şeyleri “ima” ettiğini düşünmek abesle iştir. *

Elbette “sosyalist geçinen herkes gibi”, onların da **subjektif** (öznel) **niyeti** genellikle devrimin olması doğrultusundadır. Onlar da, halkın silahlanıp ayaklanmasını ve hatta silahlanan halkın ayaklanmasının başına geçmeyi de isterler. Ama hiçbir koşulda (“olağanüstü” koşullar da dahil) savaşmaya cesaret edemezler. Bu nedenle subjektif niyetler değil, objektif (nesnel) gerçekler önemlidir. Bir “teorisyen”in objektif gerçeği ise, onun kendi söyledikleri ve yazdıklarıdır. Bu açıdan bakıldığında yazılan ve söylenenlerde “ima”lar aramak, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, abesle iştir.

Evet, bugün ülkede olağanüstü bir durum vardır. 15 Temmuz darbe girişiminin (“allahın lütfu”) ardından ilan edilen OHAL ve buna dayandırılan uygulamalar sözcüğün tam anlamıyla olağanüstü bir durumdur. Bir

* Burada şunu söyleyelim ki, legalizmin ve oportünizmin egemenliği altında olan bir sol harekette bu türden “imalar”, dolaylı gönderimler çokça pirim yapar. Örneğin, geleneksel TKP “çizgisi” **Sovyetik Ayaklanma**'yı esas alır. Ancak tümüyle legalize olunduğundan (“ayaklanma”, “savaşma” vb. sözler) “yasalara aykırı” olduğu için ifade edilmez. Bunun yerine “imalar”la iş idare edilir. Bu da “gözlerimin içine bak ne demek istediğimi anla” türünden bir tutumdur. Tıpkı bir zamanlar DY'nin öncü savaşını “açık faşizm koşullarında” yürütülen bir “taktik evre” olarak tanımlamasında olduğu gibi, “zamanı gelince öncü savaş da verilecektir” “ima”sında bulunması gibi. O dönemde tüm DY'liler bu “ima”ya “iman” ederek, gelecek o “güzel ve mutlu savaş günlerini” beklemişlerdir. Ve herkesin bildiği gibi, 12 Eylül'de “açık faşizm” gelmiş, ancak “imalı” sözü edilen öncü savaş da hikaye olmuştur.

kararname ile yüzlerce legal kuruluş kapatılmakta, sudan bahanelerle insanlar tutuklanmakta ve işkenceden geçirilmektedir (Binali Yıldırım'ın “onlar için idamdan daha ağır cezalar vardır” sözünün gerçekliği). Artık legalizmin dayanağı olabilecek “legal olanak” kalmamıştır. Diğer bir ifadeyle, **legal olanaklar** tümüyle tükenmiştir, tüketilmiştir. Legalizmin ve oportünizmin “olağan mücadele”sinin** dayanakları ortadan kalkmıştır. Bu koşullarda “legal mücadele”ler **illegal** hale gelmiştir. Diğer sözcüklerle, mevcut düzenin yasallığı içinde yürütülen **yasal** faaliyetler OHAL koşullarında **yasadışı** faaliyetler olarak kabul edilmektedir. Görüntüsel olarak varolan (ve AB reformlarıyla makay yapılmış) demokratik hak ve özgürlükler bile kullanılamamaktadır, daha doğru bir deyişle siyasi iktidar tarafından kullanılmasına “izin” verilmemektedir. Polisi, ordusu ve diğer güçleri ile kitlelere karşı, FETÖ paravanası altında, tam bir tenkil*** politikası uygulanmaktadır.

İşte “olağanüstü durum” budur. Bu durumda ve bu duruma karşı mücadelede “olağanlık”tan zaten söz edilemez.

Sorun, “olağanüstü durum” ve bu durumda “olağanüstü mücadele gerekir” kafiyesi düşmek değildir. Bu “olağanüstü” koşullarda mücadele etmektir. Asıl olan bu mücadelenin adını koymaktır, niteliğini belirlemektir. Ve bunlar da yıllar öncesinden çok açık ve net biçimde ortaya konmuştur:

“Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük –isterse temsili görünüm içinde olsun– tarafından terörlü bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi, vs. ile ‘dev’ gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına

** Mahir Çayan yoldaş bu “mücadele”yi şöyle özetler: “Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri etrafında, kitleleri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütlenme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme.”

*** Tenkil: Düşman veya zararlı kimseleri topluca ortadan kaldırma.

kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de, bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin herşeyden önce **yaygara, gözdağı** ve **demagojiye** dayandığını gösterir.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III.*)

“Olağanüstü halde olağanüstü mücadele”nin yolu ve yöntemi budur.

Hiç kuşkusuz “teorisyen”imiz, Mahir Çayan yoldaşın yukarıda ifade ettiği bir “olağanüstü mücadele”den söz etmemektedir, hatta böyle bir mücadelenin “ima”sını bile yapmamaktadır. “Gözlerine” baktığımızda bile böyle bir mücadeleyi önerdiği anlaşılmamaktadır.

Belki gençliğin getirmiş olduğu bir toyluktan, belki SİP-TKP’sinin “steril” ilişkilerinden kendilerini ayırmalarının olağanüstülüğüyle coşkun ve uyaklı bir söylem tutturmuştur. Ama sonuçta “solda birlik” oluşturulmasından öteye geçememiş olması ken-

disi için bir talihsizlik olmuştur.

Elbette bu “teorisyen”imizin hakkını da yememek gerekir. SİP-TKP’sinin iflah olmaz ve “steril” pasifizminden (ne yazık ki, legalizminden değil) kendi çaplarında bir çıkış bulmuşlardır. Üstelik “saf” bir söylemle sıkıştırılmış “komünistlik”in aynı zamanda devrimcilik olduğunu kabul etmişlerdir. SİP-TKP’sinin “yaşlılar”ının emeklilik hazırlığının bir parçası olarak partiyi gençleştirmelelerinin bir sonucu olmuşlardır. Zaman zaman devrimci teorinin en temel unsurlarından olan bunalım dönemleri kavrayışına yaklaşmışlar (ki “teorisyen”imiz de “Periyodizasyon” yazılarıyla en azından söylem düzeyinde bu eğilimi göstermiştir), “devrimci demokratlar” türünden SİP-TKP’sine özgü aşığılamayı terk etmişler ve hatta silahlı devrimci mücadeleye (az da olsa) sempati bile gösterdiklerini değişik ifadelerle ortaya koymuşlardır.

Ama ne yazık ki, “komünist emekliliğe” hazırlanan “yaşlılar”a başkaldırırken, ne söylediğini hiçbir zaman açıkça ifade etmeyen bir başka “teorisyen yaşlı”nın himayesine girmişlerdir.

Bugün olağanüstü bir dönem yaşanmaktadır. İktidar her türlü meşruiyetini yitirmiştir. Böylesi bir iktidara karşı “direnme”, “silahlı mücadele” yürütmek haklı, meşru ve doğru tek mücadeledir. Üstelik bu olağanüstü mücadele, sadece olağanüstü dönemlerin değil, her dönemde geçerli bir mücadeledir. SİP-TKP’sinden kopmayı göze almış, ama yine de legalizmin sınırlarının ötesine geçememiş “teorisyen”imizin içinde yer aldığı oluşumun, en azından tekil bireyler düzeyinde olağanüstü halde olağanüstü mücadele”nin gerçekliğini ve yapılabilirliğini görmelerini umuyoruz. Aksi halde, “olağanüstü halde olağanüstü mücadele gerekir” sözü basit bir tekerlemeden öte bir anlam taşımayacaktır.

Milli Piyade Tüfeği (MPT-76) ve Silah Ambargosu

“Demek ki, tabanca, kılıcı yener ve zorun yalın bir istenç işi olmadığını, ama kullanılması için çok gerçek önkoşullar, özellikle en yetkin olanların o denli yetkin olmayanları altettiği aletler istediğini; ayrıca bu aletlerin üretilmesi gerektiğini, bunun da en yetkin zor araçları, kabaca söylemek gerekirse en yetkin silahlar üreticisinin, o denli yetkin olmayanların üreticisini yendiği anlamına geldiğini, ve kısacası, zorun utkusunun silah üretimine, ve silah üretiminin de genel olarak üretime, yani ‘ekonomik güç’e, ‘ekonomik durum’a, zorun emrinde bulunan maddesel araçlara dayandığını, en çocuksu belitler heveslisi bile kuşkusuz kavrayacaktır.” (F. Engels, *Anti-Dühring*, s. 251)

Engels’in bu saptaması, tüm tarihteki devletler arası savaşlara defalarca kanıtlanmıştır. Ama burada devletlerarası bir savaşta gelişkin silahların rolünü ele almayacağız. Bunun yerine, “ekonomik gücü”, “ekonomik durumu” yetkin, gelişkin silahlar üretmeye olanak tanımayan ülkelerin, özellikle şovenist-ırkçı ya da şeriatçı iktidarların kendi boyuna-posuna (yani ekonomik durumuna ve ekonomik gücüne) bakmaksızın nasıl “yetkin silah üreticisi” olmaya soyunduklarını ele alacağız.

Bunun en tipik örneği, hiç kuşkusuz Türkiye ve Recep Tayyip Erdoğan iktidarıdır.

Tek başına şeriatçılığın, islamcılığın iktidarda kalmaya yetmediği görüldüğünde başlayan “milli ve yerli” söylemi, “yerli oto-

mobil”den “yerli ve milli silah”a kadar her yerde kullanılan bir “retorik” haline gelmiştir. Dün İsveç’in üretim dışı bıraktığı otomobil modelini alıp “yerli otomobil” diye sunanlar ve bunun birkaç “prototip”ini “medya”ya servis edenler, şimdi de “milli piyade tüfeği” üretmekle övünme çabası içindedirler.

Söylenen 2016 yılında “yerli yapım” “milli piyade tüfeği”nin üretildiği ve yakın zamanda TSK’nin “envanterine” gireceği ve böylece TSK’nin “standart piyade tüfeği” olan G3’lerin yerini alacağıdır. Hiç kuşkusuz bunlar sadece söylemdir, retoriktir.

Askerliğini yapanlar da, yapmayanlar da G3’lerin “yerli malı” olduğuna ve Kırıkkale’de üretildiğine inanırlar. Ama G3 piyade tüfeği Alman Heckler&Koch şirketinin bir ürünüdür ve bu şirketin verdiği patenle, teknik bilgiyle, know-how’la Kırıkkale’de üretilmektedir. Yalın biçimiyle “standart piyade tüfeği” olan G3’ler bildik montaj sanayinin ürünüdür.

G3’ler TSK “envanteri”ne “ithal malı” olarak 1967 yılında girmiş ve 1973’ten itibaren “yerli” üretime geçilmiştir. Bugüne kadar 800.000 adet üretilmiş ve TSK’nin “standart piyade tüfeği” haline gelmiştir. Ancak Kıbrıs harekatıyla birlikte başlayan silah ambargosu sonucu Ecevit hükümetinin “milli savunma sanayi” kurma girişimiyle birlikte her türlü silah, teçhizat, zırhlı araç, tank ve top üretiminin “yerleştirilmesi”nden söz edilir olmuştur. Bunun sonucu yabancı ülkelerden (çokluk Almanya ve ABD) alınan patentlerle yapılan ve patent sahiplerinin göz yummasıyla “yerli malı” olarak sunulan



Mehmetçik-1



HK-416

pek çok silah vs. söz konusudur. Örneğin Suriye operasyonlarıyla adı duyulan “Fırtına obüsleri” Almanya üretimi PzH 2000 serisi obüslerin patentiyle üretilmek istenmiş, ancak patent anlaşması gerçekleşmeyince Güney Kore’li Samsung şirketinden alınan alt sistemlerle üretilmiştir.

En kârlı silah üretimi ise, hiç kuşkusuz “standart piyade tüfeği” kategorisine girecek olan tüfeklerdir. Doğal olarak bu kategorideki üretimin de “yerli ve milli” olması siyasal iktidarın propagandif olarak istediği bir durumdur.

Önce “Mehmetçik 1” adı verilen “yerli ve milli piyade tüfeği” macerası başlatılmış-

tır. 2014 yılında, “medyatik” söylemlerle, “Haini korkutan silah”, “PKK’nin kabusu olacak” diye sunulmuş ve “tüm testlerden yüksek performansla çıktığı” ilan edilmiştir. Şubat 2014’de TSK’da “hizmete” gireceği söylenen “Mehmetçik-1”den 500.000 üretilmesi hedeflenmiştir. Ve elbette böylesi bir üretim “özel sektör” olmaksızın olamayacağı için “yerli ve milli” kalıp fabrikası olan Kalekalıp’ın (Kalebodur’un sahibi İbrahim Bodur’un şirketi) “katılımıyla” gerçekleştirilecekti.

3 Temmuz 2011’de ise üretime başlandığı açıklanan “Mehmetçik 1”in sadece üç prototipi basına gösterildi. 2014 yılına kadar

	HK-G3	HK-417 Recce	AKM	M16	MPT-76
Ağırlık	4,400	4,050	3,470	3,850	4,180 kg
Uzunluk	1021 mm	905 mm	870 mm	1000 mm	920 mm
Namlu boyu	450 mm	406 mm	415 mm	508 mm	406 mm
Etkili menzil	400 m	600 m	400/800 m	550/800 m	600 m
Atış hızı (atım/dakika)	600	600	600	800	650
Mühimmat	7,62 x 51 mm NATO	7,62x51mm NATO	7.62x39 mm	5,56x45 mm NATO	7.62x51mm NATO

MTP-76



HK-417



bir tek silah üretilemedi. Nedeni de, G3'ün de lisans sahibi olan Alman Heckler&Koch şirketinin malı olan HK-416 piyade tüfeğinin neredeyse birebir kopyası olan "Mehmetçik-1" projesi "medya" propagandasının ve üç adet prototipinin ötesine geçemedi.

Ama "durmak yok, yola devam" edildi.

Bu kez yepyeni bir "yerli ve milli" piyade tüfeğinin "geliştirildiği" açıklandı. Bu yepyeni piyade tüfeğine MPT-76 kodu verildi. Yani "Milli Piyade Tüfeği-76".

MPT-76, "Mehmetçik-1"den çıkartılan "dersler" sonucu, yine Heckler&Koch üretimi olan HK-417 serisinden "esinlenilmiş" hakiki "yerli ve milli" silah ilan edilmiştir.

"Medya"ya göre, MTP-76, "150 yıl sonra ilk milli tüfek" ilan edildi. Üstelik "42 NATO testini geçen dünyadaki tek tüfek"ti. Dahası "ABD başta olmak üzere birçok ülke sıraya girmiş"ti. Ama 200 parçadan oluşan bu "yerli ve milli piyade tüfeği"nin HK-417'den "esinlenilmiş" olması yanında 67 parçası "%100 yerli malı"dır.

2016 yılının haberlerine göre, "ilk etapta 38.000 adet üretilecek olan MPT-76'lar sonraki günlerde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne dağıtılarak 500.000 G3 tüfeğinin yerini alacaktır". Bu üretilecek olan 38.000 tüfek, 20.000

MKEK, 15.000 Kalekalıp ve 3.000 sarsılmazlar olarak da pay edilmiş bulunmaktadır. "150 yıl sonra ilk" olan bu "yerli ve milli" piyade tüfeğine bugün için sadece Azerbaycan "ilgi" göstermiştir.

MTP-76, piyasaya verilen verilere göre, 1967 yılından beri kullanılan "standart piyade tüfeği" G3'lere göre daha kısa ve daha uzun menzilli görünmektedir. Eğer aradan geçen 49 yıl görmezlikten gelinirse, MTP-76'lar "yetkin" bir silah olarak kabul edilebilir. Doğal olarak da bu "yetkin" silahı üreten Recep Tayyip Erdoğan Türkiye'si de "yetkin silah üreticisi" olarak görülebilir.

Tabloda da görüleceği gibi, "yetkin" ve de "yerli ve milli" silah olarak sunulan MTP-76'lar, 1963 yılında üretilmeye başlanmış ve zaman içinde değişimlere uğramış M16'ların yanında "az yetkin" görünmektedir. Aynı şekilde 1947 yılında üretilmiş olan AK-47'lere (Kalaşnikov) göre "biraz daha yetkin" görünmektedir. Ama hepsi bu kadardır. HK-417'den "esinlenilmiş" MTP-76'ların ne kadar üretilebileceği bugün için "muamma" durumundadır. Avusturya'nın ardından Alman Heckler&Koch şirketinin silah ambargosunda, daha tam ifadeyle, Türkiye'ye silah satışını durdurmasında ne kadar MTP-76'nın



M16



AKM

HK-417'den "esinlenmiş" olmasının etkili olduğu bugün için bilinmemektedir.

Evet "en yetkin silahlar üreticisinin, o denli yetkin olmayanların üreticisini yendiği" devletlerarası savaşın gerçekliğidir. Oradan buradan çalıp-çırparak (adına "esinlenme" diyerek), "Mehmetçik-1" olayında olduğu gibi düpedüz taklit ederek yetkin silah üreticilerinin silahlarını kalıp dökme şirketleri aracılığıyla üretmek, belki kendi kitlesini "mutlu" ediyor olsa da, "en yetkin silah üreticisinin" kaçınılmaz üstünlüğünün üstü

örtülemez.

Bu koşullarda Avusturya parlamentosunun Recep Tayyip Erdoğan Türkiye'sine silah ambargosu uygulama kararına, "onlara muhtaç değiliz, kendi silahımızı kendimiz üretiyoruz" nidalarıyla karşılık vermek, sadece kapalı kapılar arkasında süregiden görüşmelerin ve pazarlıkların üstünü örtmekten başka bir anlama sahip değildir. Üstelik resmen ambargo kararı alan ülkenin (Avusturya) Türkiye gibi geri-bıraktırılmış bir ülkenin en popüler tabancasının (Glock) üreticisi olunca.



Savaşta Yıpratma ve Direnme

“... üçüncü yol ise **düşmanın yıpratılmasıdır**. Bu terimi sadece bir tanımlama yapmış olmak için değil, konumuzun gerçekten tam bir tarifini yaptığı ve ilk bakışta sanıldığı kadar mecazi olmadığı için kullanıyoruz. Muharebede yıpratmak kavramı, **uzun süren bir harekât aracılığı ile düşmanın maddi kuvvetlerinin ve iradesinin giderek tükenmesi anlamına gelir**.

Ancak mücadeleye düşmandan daha uzun süre dayanmak istiyorsak, mümkün olduğu kadar mütevazî amaçlarla yetinmek gerekir, çünkü işin niteliği gereği önemli bir hedef önemsiz bir hedefe göre daha büyük ölçüde kuvvet harcamasını gerektirir. Saptanabilecek en küçük hedef ise sadece **direnme**dir, yani olumlu bir amaç olmayan bir mücadeleye girmektir. Bu durumda, nispeten kuvvetli araçlara sahip olduğumuz ölçüde, sonuca daha emin bir şekilde ulaşmamız sağlanmış olacaktır. Ancak bu salt olumsuz (menfi) yolda nereye kadar gidebiliriz? Elbette tam bir hareketsizliğe kadar değil, çünkü sadece dayanmak muharebe etmek değildir. **Direnme, düşman kuvvetlerinin, düşmanı niyetinden vazgeçirmeye yetecek kadar bir kısmını yok etmeye dönük bir faaliyettir...**

Tek bir harekette yansıyan bu menfi niyet kuşkusuz, başarıya ulaşması şartıyla, aynı hedefe yöneltilecek müspet bir hareket kadar etkili değildir. Ancak menfi hareketin üstünlüğü şuradadır ki, müspet harekete oranla başarı şansı daha fazladır ve dolayısıyla daha garantilidir. Tek bir eylem oluşu nedeniyle etkinlik yönünden kaybettiğini zaman aracılığı ile, yani mücadelenin sürdürülmesiyle telâfi etmelidir. Böylece, salt direnmenin temel ilkesini oluşturan bu menfi niyet aynı zamanda mücadeleye düşmandan daha uzun süre dayanmanın, yani onu yıpratmanın doğal bir aracıdır...

Demek oluyor ki, eğer menfi amaç, yani bütün kaynaklarımızın sadece savunma için seferber edilmesi, mücadelede üstünlük sağlıyorsa, ve bu üstünlük düşmanın ilerdeki muhtemel hâkimiyetini **dengeleyecek** kadar büyükse, o zaman mücadelenin sadece **süresi** düşmanı yavaş yavaş yıpratmamıza ve politik amacının artık yeterli bir etken teşkil etmeyeceği bir noktaya, yani mücadeleyi terketmek zoruyla kalacağı noktaya getirmemize yetecektir. Görülüyor ki, bu yöntem, yani düşmanı yıpratmak yöntemi, zayıfın kuvvetliye direnmesini gerektiren pek çok halleri içermektedir...

Muharebe savaşta tek etkili faaliyettir; muharebede, karşımızdaki düşman kuvvetlerinin imhası bizi amacımıza ulaştırarak olan araçtır. Muharebe fiilen vuku bulmasa bile bu böyledir; çünkü bu takdirde karar, her halükarda bu imhanın muhakkak sonucu olduğu varsayımına dayanacaktır. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz ki, düşman kuvvetlerinin imhası bütün savaş harekâtlarının kilit noktası, temel taşıdır; bir kemerin istinat noktalarına dayanması gibi, savaşta bütün tertipler, bütün kombinasyonlar bu nihai hedefe dayanır. Bu itibarla tüm harekât, silah zoru ile elde edilecek sonucun, bu sonuç gerçekten elde edildiği takdirde olumlu bir sonuç olacağı varsayımına dayanır. Silah zoru ile elde edilecek bir sonuç, ister küçük ister büyük olsun, bütün savaş operasyonlarında, senetli alışverişlerde nakdi ödemenin yerini tutar. Bu ilişkiler ne kadar aralıklı olursa olsun, ödeme ne kadar seyrek yapılsa yapılsın, yine de ara sıra hesap görülecektir.”

Clausewitz, *Savaş Üzerine*, s. 72-79, Şiar Yalçın çevirisi

Tahrifattan Yalancılığa

“Oportünizmde ilke istikrarı diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar. Onun için tek şey önemlidir: ‘Herşeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?’. Bu eyleminde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır.” (Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*)

“Oportünizm, her yerde ve her zaman bilimsel sosyalizmi tahrifte iki metoda başvurur. Ya zaman ve mekan kavramlarını dikkate almadan, Marksizmin ustalarının başka tarihi şartlar için ileri sürdükleri ve yaşanan dönemde eskimiş olan tezlere dört elle sarılır ve bu tezleri kendi sapmasına dayanak yapmaya çalışır. Veya Marksizm-Leninizmin her şart altında geçerli tezlerini ‘zaman ve mekan değişmiştir, o yüzden geçerli değildir’ diyerek, Marksizmi revize eder.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim-I*)

Evet, bir zamanlar oportünizmin Mahir Çayan yoldaşın ifade ettiği gibi, marksizm-leninizmi (zaman ve mekan kavramlarını farklılaştırarak) **tahrif** eden ve yer yer onu bozan, değiştiren, yani revize eden bir siyasi çizgiydi.

O zamanlarda oportünistler, legalizmin dışında bir “yol” görmezlerken, bunu teoriyi **tahrif** ederek (bozarak), değiştirerek kendilerine dayanak yaparlardı. Ama “o zamanlar”ın üzerinden çok zamanlar geçti. 12 Eylül askeri darbesiyle devrimci mücadele güçten düştü, ortalık “sol birlikçiler”in, legalistlerin egemenliği altına girdi. Artık yepyeni oportünist-legalist kesimler ortaya çıktı.

Bu kesimler, artık marksizm-leninizmi tahrif etmek (bozmak, değiştirmek) yerine, teorik düzeyin olağanüstü düşmesinden yararlanarak “köşe yazarlığı” paravanası altında ulu orta akıl vermeye, söylediklerinin marksizm-leninizmle ilişkisini kurmaksızın “aklına geleni” aklına geldiği gibi yazıp söylemeye başladı.

Söylenenler, en yalın ve en çok bilinen

bir konuda bile olsa (örneğin Kolombiya) hiçbir gerçekliği olmayan tumturaklı sözlerle ifade edilir.

Kolombiya’daki “barış anlaşması” vesilesiyle Kolombiya’daki gerilla mücadelesini “değerlendiren” yeni tip oportünizmin ürünü olan bir “yazar” (Can Önen) şunları yazabilmektedir:

“Yoksul köylü hareketinin Küba devriminin rüzgarının da etkisiyle yüzünü liberalizmden marksizme döndüğü 1960’lı yılların ortasında doğan FARC, hem varlığını hem de bugün kendisini tasfiyenin eşğine getiren karakteristik özelliklerini bir anlamda Küba devriminin özgünlüğüne borçludur. Küba devrimi bir gerilla hareketinin iktidara gelirken işçi sınıfının tarihsel çıkarlarını program haline getirmiş bulunan komünist partiyle buluşmasıyla başarıya ulaşmıştı. FARC’ın bu rüzgarı arkasına alması, hareketi sola çekti, ancak kıtanın bu bölgesinde devrim rüzgarının dinmesi ve hareketin iş-

çi sınıfı partisiyle buluşmamış olması, zamanla onu hakimiyeti altında bulundurduğu kırsal lokalliklerde üretim ilişkilerinin kapitalistleşmesini yavaşlatan bir güç haline getirdi. FARC'ı 52 yıllık savaşın ve ara ara gündeme gelen "başş" denemelerinin muhatabı haline getiren işte bu özelliğidir." (abç) (Bu yazı "Boyun Eğme" dergisi, Sayı: 51)

Bu "yazar" marksist-leninist bir savdan ya da saptamadan söz etmiyor. Yani teorik bir konuyu ele almıyor. Somut-tarihsel bir olayı, kendi sözleriyle söylersek, "romantize edici biçimsel bir bakış açısıyla okumaya çalışmaktan" çok öte bir "yerden" konuşmaktadır. Sonuçta, FARC hareketini "ikinci bir Küba olamayan hareketin çelişkileri" alt başlığında "liberal" bir harekete indiriyor. Yani düzedüz **yalan** söylüyor.

En tipik **yalan**, FARC'ın "işçi sınıfı partisiyle buluşmamış olma" iddiasıdır. Bu yalancı "yazar"a göre, 1964'den bu yana (52 yıl) gerilla savaşı yürütmektedir. Bu zaman içinde bir aralar "yüzünü" marksizme döndürmüşse de ("yazar"ın iddiası böyledir), sadece sosyal-demokratlaşması beklenebilecek bir harekettir.

Alberto Gómez, 1967 yılında *World Marxist Review*'da (ki o zamanlar SBKP yanlısı KP'lerin yayın organıdır) yayınlanan makalesinde şunları yazıyor:

"1950'nin başlarında başka bölgelerden 1.000'den fazla köylü ailesi sıradağlar bölgesinin merkezindeki Tolima bölgesinde 'El Davis'de toplandı. Büyükler parti üyesiydi, gençler Genç Komünistler örgütündendi, çocuklar 'Şeker Birliği'nde yer alıyorlardı ve kadınların da kendi komiteleri vardı. Bu, gerilla eylemlerine yönelen örgütlü ve disiplinli ilk silahlı topluluktu. Ayrıca Tolima bölgesinin güneyi kısa sürede gerilla hareketinin denetimine girdi. Manuel Marulanda, Ciro Trujillo, Isauro Yosa, Alfonso Castañeda (Richard), Jacopo Frías Alape (Charro Negro) ve Isaias Pardo gibi pek çok seçkin savaşçı, 'El Davis'de ateşle vaftiz edilmişlerdi. Bu, Latin-Amerika'da proletarya partisi tarafından yönetilen ilk büyük gerilla mücadelesi merkeziydi. Bugünkü savaşçılar, bu savaş-

çılarının geleneklerini sürdürüyorlar."

"*Latin-Amerika'da Gerilla Hareketleri*" kitabının yazarı Richard Gott bu "komünist böbürlenme"ye şu notu düşer:

"Latin-Amerika'daki komünistler soldan gelen gerilla savaşını desteklemediklerine ilişkin suçlamalara karşı hemen her zaman Kolombiya örneğini anmaktan hoşlanmışlardır. Bu yüzden gerilla savaşının Küba Devrimi'nden çok daha önce kendileri tarafından yapıldığını söylemek için "El Davis"ın komünistlerin yönettiği "ilk büyük gerilla mücadelesi merkezi" olduğuna vurgu yaparak, gerilla savaşının Küba Devrimi'nden çok daha önce yapıldığını ve sıradan bir strateji olduğunu göstermeye çalışırlar." (agy, İkinci Cilt, s. 22)

Öte yandan Kolombiya gerilla hareketinin "efsanevi komutanı" Manuel Marulanda Velez ("Tirofijo") Kolombiya Komünist Partisi Merkez Komite üyesiydi.

Bunlar da açıkça göstermektedir ki, "yazar"ın tüm söylediğinin aksine FARC hareketi daha ilk başlangıçtan itibaren Kolombiya Komünist Partisi tarafından örgütlenmiş ve yönetilmiştir. Bu da "yazar"ın bir kez daha **yalancı** olduğunu kanıtlamaktadır.

Aynı kesimin daha "yaşlı" bir başka üyesi, Fidel üzerine kaleme aldığı bir "köşe yazısı"nda şunları döktürür:

"Küba'da suni dengeyi bozduklar diyorsanız, en azından şunu eklemek durumundasınız: Sadece namlularıyla değil, bir orman köşesine kuruverdikleri kara tahtalarıyla, ilaç sandıklarıyla, radyo alıcıları, satranç tahtaları ve el çakısıyla oyulmuş tahta oyuncaklarıyla bozduklar. İnançsızlığı yıktılar, insana inanmakla, inanmayıp çürük bir ot gibi yaşamak arasında salınan yoksulların itildikleri çaresizliği bozdular." (Mehmet Kuzugil, Sol Portal, 2 Aralık 2016)

"Halk kitlelerinin düzene karşı tepkisi ile oligarşi arasında" kurulmuş olan ve temelinde egemen sınıfların siyasal zoruna dayanan suni dengenin ne olduğunu bile bilmeyen ve de ne olduğunu söylemeyen bu yalancı "teorisyen", bunun karşısına "kara tahtaları, ilaç sandıklarını, radyo alıcılarını, satranç tahtalarını ve tahta oyuncakları" koy-

rak “suni dengeyi bozdular” diyebilmektedir.

Ama bu yalancılığın zirvesine, hiç tartışmasız bu yalancılar dergahının zirvesinde olan Aydemir Güler çıkmıştır.

Biraz uzun olmakla birlikte bu baş yalancının yazdıklarını okuyalım:

“Bizim ‘terör teorimiz’ kuşkusuz güvenlik kriterleri, teknikler, istihbarat ilişkileri, organizasyon modelleriyle değil sınıflar mücadelesiyle ilgili olmalıdır. Sınıflar arasındaki mücadele siyasetin ta kendisi, yani özü çünkü.

Bir kere, terörün bağımsız bir olgu olarak algılanmasına buradan hareketle son vererek başlanmalıdır. **Terör siyasetin devamıdır. Egemenlerin, mülk sahiplerinin siyaseti doğası gereği kirlidir ve terör siyaseti kirin zirvesi sayılabilir.**

Emekçi sınıfların siyasetindeyse terör geçici olarak, basit bir alet olarak bile yer bulamaz, hatta bir kereliğine bile ödünç alınamaz. Etik bir ilke sayabilirsiniz bunu.

Lakin bugün terörün sahibi olan burjuva siyaseti, solu karalamak için terörist suçlamasını hoyratça kullanabilmektedir...

Terörün, yani dehşet yaratarak politik avantaj kazanma yolunun, bunu kullanan herkesin işine yarayabileceği düşüncesi yanlıştır. Solun işine yaramaz. Bu kulvara giren sol, siyasal ilişkileri domine etmekte kendinden daha güçlü aktörlerin oyuncağı olma riskini almış demektir. Bu alet nötr değil, burjuvadır. Terörün sol adına kullanıldığını sandığımız sırada neye hizmet ettiğiniz şaşmış olabilir. Büyük olasılıkla şaşar da...” (abç) (Aydemir Güler, 2 Temmuz 2016)

Sonuç olarak, yalancılar dergahının eşbaşkanı “terör sınıf mücadelesinde bir burjuva enstrümandır” diyerek kestirip atar.

Şimdi devrimler tarihinde Büyük Devrim olarak yer alan 1789 Fransız Devrimi’ndeki “jakoben terörü” denilen dönemin önderi Robespierre’in “terör”e ilişkin sözlerini okuyalım:

“Devrimci hükümet teorisi, ken-

disine hayat veren devrim kadar yenidir. O, ne devrimi öngörememiş politik yazarların kitaplarında, ne de güçlerini kötüye kullanmanın mutluluğuyla, bu gücün meşruiyetini sorgulamaya boş veren zorbalanın yasalarında aranıp bulunamaz. Aristokratlar için bu sözcük bir yıldırı (terör) konusu, bir iftira ifadesidir; zorbalar için bir skandaldır; başkalarını için bir muammadan ibarettir...

Yıldırı (terör), yurtseverlerin ya da zavallıların yüreklerinde değil, ama yabancı soyguncuların saklandıkları, ganimetleri paylaştıkları ve Fransız halkının kanını içtikleri inlerinde egemen olmalıdır.

Bağış zamanında halk hükümetinin dayanağı erdem ise, devrimde hem erdem, hem terördür; terörsüz erdem güçsüzdür, erdemsiz terör kıyııcıdır. Terör, işini çabuk gören, sert, bükülmez adaletten başka bir şey değildir; bu yüzden erdem bir türevidir; özel bir ilkedен çok, anayurdun acil ihtiyaçlarına uyarlanmış demokrasinin genel ilkesinin bir sonucudur...

Terörün despotik hükümetin dayanağı olduğu söylenir. Peki sizinki despotizme benziyor mu? Evet, özgürlük savaşçılarının elinde parlayan kılıçların, zorbalanın uydularının kullandığı kılıçlara benzediği kadar benziyor. Bırakın despot, kendi kullarını terörle yönetsin; bir despot olarak buna hakkı var; Cumhuriyetin kurucuları olarak sizin de özgürlüğün düşmanlarını terörle sindirmeye hakkınız olacaktır. Devrim hükümeti, zorbalanın üzerinde özgürlüğün despotizmidir.” (M. Robespierre, *Siyasal Ahlak İlkeleri Üzerine*, 5 Şubat 1794)

Şimdi terör konusunda Lenin’in değerlendirmesine bakalım:

“Devrimci bir partinin, sadece devrimci bir sınıfın hareketine gerçekten kılavuzluk [aynen böyle] ettiği zaman kendi adına layık olacağını akıldan çıkarmamalıyız. Herhangi bir halk hareketinin sonsuz biçimlere sahip olduğunu, sürekli yeni biçimler geliştirdiğini ve eskileri attı-

ğını, değişiklikler yaptığını ya da eski ve yeni biçimlerin yeni bileşimlerini yarattığını akıldan çıkarmamalıyız.. **İlke olarak şiddeti ve terörizmi hiç reddetmeksizin**, kitlelerin doğrudan katılımını getirecek ve bu katılımı güvenceye alacak şiddet biçimlerinin hazırlığı için çalışılmasını istedik. Bu görevin zorluklarına gözlerimizi kapatmıyoruz, ama bunun 'belirsiz ve uzak bir geleceğin' konusu olduğuna ilişkin itirazlara aldırmadan, bu görevi yerine getirmek için kararlılıkla ve sabırla çalışacağız. Evet beyler, biz sadece hareketin geçmişteki biçimlerini değil, gelecekteki biçimlerini de savunuyoruz. Biz, geçmiş tarafından mahkum edilmiş şeylerin 'kolay' bir tekrarı değil, gelecek vaadeden uzun ve güç bir çalışmayı yeğliyoruz." (abç) (Lenin, *Devrimci Maceracılık*.)

Görüldüğü gibi, Lenin, çok açık ve net bir biçimde "terörizmi" (ve şiddeti) ilke olarak reddetmez. Ama bizim yalancılar dergahının eşbaşkanı, bu açık ve net ifadelere rağmen terörün "bir burjuva enstrümanı" olduğunu

söyler.

İşte dünün marksizm-leninizmi tahrif eden oportünistleri ile günümüzün yalancı oportünizmi arasındaki fark buradadır.

"Eskide" kalmış oportünistler, en azından böyle bir "tez" ortaya attıklarında, bunu değişik alıntılarla haklı ve doğru göstermeye çalışırlardı. Bugünün yalancı oportünistleri böyle bir şeye hiç ihtiyaç duymazlar. Onlar yalan "tez"lerini yazmak ve söylemekle yetinirler. Ne de olsa "steril" ortamlarda büyütülmüş ve hiçbir teorik bilgiye sahip olmayan bir "kitle"ye sahiptirler. Onlar da öylesine edilgenleştirilmiştir ki, "zirve"dekiler ne söylerse onu hap gibi yutarlar.

Son olarak belirtelim ki, oportünizmin tahrifattan yalancılığa bu evrimi, aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin gerilemesinin bir sonucu ve ürünüdür. Oportünist tahrifatın ötesine geçmiş olan bu yalancılar karşısında gerçekleri sadece devrimciler ortaya koyabilir ve onların gerçek yüzlerini teşhir edebilir. Zaten tahrifkar ya da yalancı her türlü oportünizme karşı mücadele devrimci mücadelenin bir parçasıdır.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR



